

על הידידות

נקודת האור היחידה בעולם היא הידידות. בזה נוכחתי פעמים אין ספור. למשל: אתמול עמדתי בתור לקולנוע. אז ניגש אלי אחד ושאל אם אני לא זוכר אותו. אמרתי שאני באמת לא זוכר אותו. אז הוא הזכיר לי מאיפה אני צריך לזכור אותו. התפתחה שיחה נעימה וידידותית, ובסוף נוכחתי שהאיש היה בעצם ידידי בלב ונפש ויחד סבלנו המון. קניתי לו כרטיס. מדברים כאלה אני יכול להיות מאושר. היה לי ידיד אחד שהיה מעשן את הסגריות שלי, ואחד שהיה יושן ואוכל אצלי, ואחד שהיית מלווה לו כסף, והיה לי ידיד יקר, איש רעים להתרועע, שהשגתי לו עבודה. ועוד אחד, כזה שאפשר לסמוך עליו ביום צרה, אחד שלעולם לא יעזוב אותך, סידרת לו פרנסה אצל אחד שבדודך כלל אני לא מדבר אתו והוא באמת קיבל שיכון. לא מתן היתה רעידת אדמה. השיכון נחרב, אבל הידידות תחיה נצח.

את מי אני שונא

ידידי הותיק מהינשמע ביקש ממני פעם לערוך לו רשימה של כל אלה שאני שונא. הוא טען שבדרך כלל אני קם בבוקר ושונא, יושב ושונא, ובכלל זה ענין אותו נורא מפני שהוא ער למתרחש. אז בזה הנני ממלא את בקשתו. קשה לדעת ממה להתחיל. אני שונא את עובדי משרד הבטחון, מפני שהם פעלו גהלות ונצורות שעדיין לא הגיעה השעה לגלות אותן. אני שונא את כל האגודות — אגודת הציירים, הסופרים, העיתונאים, המורים, התרבות המתקדמת, היוצאי צינטסוחוב והסביבה, ואת כל הקרנות — מקק"ל ומטה. ואת כל בעלי הקונים בלי יוצא מהכלל וכמעט את כל בעלי השפמים. את אלה שיש להם קרובים בחוץ לארץ. את אלה שיושבים בבוקר בבית קפה והולכים אחר הצהריים ליומיות ובערב לקולנוע ואחרי הקולנוע לבאר. לא חשוב אם הם שמים ברילנטין על הראש או לא. ואת כל אלה שהולכים ומסובבים בין האצבעות את מפתחות המכונית, את הסטודנטים שמצטרפים למשמרת הצעירה מתוך הכרה. את כל המלצרים, הנהגים, הצבעים, האינסטלטורים והחשמלאים. את אלה שהיו פעם חברי קיבוץ, ואת אלה שנוסעים הביתה לקיבוץ ביום ששי. את אלה שקוראים ספרי כיס. את יגאל אלון. את כל אלה שהולכים עם סמל הפלמ"ח. את הציזבורון. את אלה שקיבלו דירה מהרכוש הנטוש. את אלה שקוראים את ס. ס. אליוט ועודא פאונד. את כל השחקנים והבמאים והמטורים והאמנים בכלל בלי יוצא מהכלל. את אלה שמספרים בדיחות. את אלתרמן ואת הסור השביעי. את אלה שלובשות חולצות ויצ"ר. את כל אלה שאומרים שבגוריון בכל זאת או לא בכל זאת אדם גדול. את כל אלה שמייצגים את הטיפוס הישראלי וקוראים להם "החברה". את כל האמריקאים. את אלה שמצביעים בבחירות. את כל השירים הישראליים והתימניים. את אלה שהיו פעם בסדר ועכשיו הם רוצים להסתדר. את אלה שפעם דווקא רצו להסתדר אבל עכשיו הם בסדר. את אלה שעוקבים בדאגה אחרי התפשטות השחיתות. ועוד ועוד.

היו כמה אנשים שאהבתי אותם, אבל הם נהרגו. ובמותם ציף לנו את החיים.

רכו יותר בכנות זוגם. כעבור כמה דקות, כשראה כי זה בכל זאת משעמם את הקהל הצעיר צמא הדעת, עבר לנושא השני. האדם הוא יצור אלוהי. יש לשמור לבל יפגע י" הכריז. האחרים הרדומה התעוררה במקצת. ואם נזרק עליך פצצה תגן על עצמך? שאלו משכילי, שהחליט כי מקומו של סרבן ודאי אינו בחברה סאלונית. "לא!" השיב זכ" רוני. אבל כאן הכתה לו הפתעה. הצירה נערה בישיבת בת 16: "אבל אתה אדם, ו" האדם, אמרת, הוא יצור אלוהי?"

זוהי השאלה הטובה ביותר שהוצגה הערבי, היתה תשובתו.

אולם הערב עצמו, לדעת זכרוננו, עמד על רמה ילדותית ביותר. הוא הסתלק מ" אוכזב. החברה המשיכו לרקוד.

רכי אדם החוזר בתשובה

בקולנוע אודיו, תל"אביב טרם התחילה הצגת הסרט. בשורה מרכזית באלם ישב בחר צעיר, נהנה מצעמו, מהחליפה הכחול-האפורה, הגדולה במקצת, שנחה על גופו הרחב.

הוא שלף חפיסת סיגריות פלייירס, והוציא אחת עבורו, הגישה גם לשני הגברים הקודמים שישבו לפניו. אלה הפנו את ראשם וידיהם נשארו מושטות באויר. הם היו מוכנים להעיד בשבועה כי בחור הנדיב לא היה אחר מאשר אברהם זילבר המבוקש על-ידי משטרת-ישראל. השוטרים, בלבוש אורח, ידעו את תפקידם, עצרו את זילבר.

שבועיים קודם לכן נסרצה דירתו של זלג לבון, אחיו של שרה-בסחון ומנהל חברת השיכון של ההסתדרות. הפורץ לא רצה להעיר את בעל הדירה השם התייעצות, השאיר בכל זאת את מכנסי החאקי שלו, הצטייד בזוג מכנסי הצמר שנחו על אחד הכסאות.

המטרה הבאה היתה דירתו של עורך-הדין גרעון מרגלית. יותר נכון, חליפתו הכחולה, שתמורתה שולם בזוג מכנסי הצמר הלבני-גייס. יחד עם החליפה נעלמו צמיד זהב, 123 תקליטים, עטי נובע, מצלמות, מציתים, 22 חפיסות שוקולד וקולוגרם אחד של בשר בקר.

אכלתי טוב באותו לילה, נזכר השבוע זילבר בבית-משפט השלום בתל-אביב, עם התחלת משפטו. הוא לא רצה בעורך דין (הם לא יודעים לשקר למרות שהם רוצים וגם אני לא יודע לשקר, זה אותו דבר) על-אף 20 התיקים האפורים שנחו על שולחן השופט, נשאו כולם את השם אברהם זילבר.

גניבות מוצלחות. כי אברהם זילבר (18) החליט לפני חדשים מספר לחזור למושב. אולם ראשית חכמה רצה לחסל חשבונות ישנים שנסגרו במשטרה מחוסר עקבות, ושמוכרונו הטוב של זילבר הם לא רצו למוש. בין הגניבות המוצלחות

מעדיפות מרתקות אינטימיות שמשכו קהל רב, להתנצחות משפטית יבשה יותר, סני" גורו של הנאשם, שלמה גולד, התקיף לרא" שונה את הודעתו של פרבר במשטרה מיד אחרי מעצרו. הוא הסביר כי התנאים בהם נמסרה הודעה זו דמו לאלה בהם מסר שא" לתאל בן-יאיר את הודעתו כחשוד בהנחת הפצצה בכיתו של שר התחבורה המנוח, צבי נוסק: הקצין החוקר שאלו לפני-כן: "האם אתה עשית את המעשה?" ובוה גרם לכבילת רצונו החופשי של החשוד. השופט יצר או תקדים, פסל את ההודעה.

התקפה מס. 2 נערכה על דרכונה של ויקטוריה בסט. הסניגור דרש להפקיעו כ" יחן שהיא עומדת לעזוב את הארץ והוא היה רוצה מאד שלבית המשפט המחוזי יה יה העונג להתרשם ממנה אישית.

רקדנית או נזירה: התובע, קלמן יצחקי, צינן את הרוחות. הוא קלט את הנ"ימה הלא-נעימה בדבריו האחרונים של הס"ניגור. המונח רקדנית-בר, מעורר אסוציאציות אצילות לצניעותה של נושאנתו. אולם יצחקי הזכיר לבית המשפט כי סעיף 152(א) מג"דיר אונס כבעילת אשה כנגד רצונה ובא"יומים לחייה. לא נקבע אם האשה צריכה לה"יות רקדנית-בר או נזירה.

את ההחלטות נתן, כמוכנה, השופט, יוסף בן-חנן. הוא לא קיבל את הודעתו של פרבר במשטרה, אשר נוסף לכל לא סימנה ו" סרב לחתום עליה. הוא קיבל, לעומת זאת את טענתו של התובע, העביר את דינו של פרבר לבית המשפט המחוזי. ההחלטה ב"קשר לעזיבת הארץ נשארה בידי ויקטוריה בסט.

נוער מקומו של סרבן מלחמה

החברות הסאלונית דומות אחת לשניה כשתי טיפות מים. התפרוץ מורכב מאכילת נשפיות-יקודים ושחית סרטי קולנוע. ה" שוני הוא, במספר הפעמים שאוכלים ב"ש" בוע.

חברת רות התל-אביבית החליטה להבדל במשהו נוסף מרעותיה, להיות יותר רצינית. כפי להגיע לכך החלה לארגן תה-רויות כדורגל וערבים מוסיקאיים, אבל אם רציניים, או רציניים עד הסוף, וכך, כשחזר אמנון זכרוננו מצומו הארץ (העולם הזה 870), מהרו אליו, סחטו ממנו הבטחה ל" הרצות על שני נושאים:

- סרבן המלחמה מהו?
- מה מקומו במדינת ישראל?

יצור אלוהי. אחר-הצהרים בשבת שעב"רה, בזמן שהוקצב מחוץ לנשפייה, עמד אמנון זכרוננו לבוש מכנסי חאקי ארוכים ותולצה לבנה, בפני 50 נערים ונערות, הרצה על מרכז הקו ואינדיבידואליזם. עד מהרה נר"כח שהם אינם מרוכזים בדבריו, גזון את החלק הראשון של הרצאתו בתארו כיצד חיור פעם אחרי ערביה. הבנים החלו להת"

אות קו

דאלס: "בין אר"ב וישראל שוררים יחסים מיוחדים במינם."

לנערים עבריינים עונג. "שם קיבלתי דים" לומה של פושע!"

עץ האגס נתן קולו

דקות מספר לפני שהתייצב בפני השופט הספיק אריה קוברסקי לספר בקול סגור כי עבר כבר פעם על החוק, ישב במאסר וכשהשתחרר גילה כי דירתו נתפסה. הוא צעד ברחוב מיואש, פתח בשאנות: "אין לי זירה, אין לי זירה" ובאותו רגע גילה כי יש בו משהו — קול "קרי" אותיו לא תהינה יותר קול קורא במדבר, הוא ינצלו למטרות מועילות — איננו לו אולמות בלאים.

את ההמשך סיפר באותו טון לשופט, בינתיים בפני אולם חצי ריק: הוא אץ מיד לפרופסור לזמרה על שפת הים התל-אביבית. הפרופסור ניבא לו עתיד מזהיר אבל דרושים היו סבלנות, זמן ואגסים. "לכן אדוני השופט, לחש אברהם כשהוא מנסה להתגבר על קולו, "לכן סחבתי את האגסים."

כשרון נוסף. השופט הצטער מאד שפיתוח הכשרון יצטרך להכות מעט, שלח את אברהם לפרופסור אחר, פסיכיאטור, למשך ששה ימים. אברהם התנגד, גילה כשרון נוסף, נמלט מידיהם של השוטרים.

אם היה צריך לפיתוח הקול לפרופסור אחר, הרי לפיתוח כשרון הריצה יודקק לשניים לפחות. הוא נחפש, כעבור דקות מספר, ברחוב הסמוך, הראה לשוטרים כי הוא מוכשר, אחר הכל, לומר לפחות את המלה האחרונה: "אני לא צריך פסי" **כאטור.** אני יכול לעשות את כולכם למשוגעים!"

ספרות הקדחה אוהבת

גיאקובו קאזאנובה האביר דה סינגאל, חבר מסדר דורבן הזהב ושגריר אפיטור מיוחד לא היה שונה הרבה מהגנרלים של ימינו. אם האחרונים גלמנו באויב אכזרי (המשך בעמוד 12)

* אקדח גרמני.
** פיסטולה בארמטה, אקדח איטלקי.